

Union og kunne anvende Den sydafrikanske Unions love på området under forbehold af sådanne lokale modifikationer, som omstændighederne måtte kræve, ligesom mandatarmagten forpligtede sig til at fremme områdets indbyggers materielle og ideelle velfærd og sociale fremgang.

Der tillægges således efter Folkeforbundspagtens art. 22, stk. 6, og mandatvilkårenes art. 2 Sydafrika en vidtgående myndighed til at anvende egne love og administrative forskrifter i området. Art. 22, stk. 6, begrænser dog selv mandatarmagtens beføjelser ved henvisningen til reglerne om B-mandater („ovennævnte garantier i den indfødte befolknings interesse“). Hertil kommer indberetningspligten i art. 22, stk. 7. Også mandatvilkårenes art. 3-7 indeholder forskellige begrænsninger. Her skal navnlig peges på art. 7, hvori mandatarmagten går ind på, at enhver tvist mellem mandatarmagten og et andet medlem af Folkeforbundet vedrørende forståelsen eller anvendelsen af mandatvilkårene skal behandles af den internationale domstol. Endvidere blev der i 1923 tillagt mandatområdernes befolkninger en vis petitionsret. Spørgsmålet om mandatforpligtelsen var så vidtgående, at Folkeforbundet kunne frage en mandatarmagt dens myndighed, er omtalt i den juridiske litteratur om mandat-systemet, men blev ikke afklaret i Folkeforbundets levetid.

Allerede få år efter Sydafrikas overtagelse af mandatet fremkom der fra sydafrikansk side officielle udtalelser, som tydede på, at Sydafrika stilede mod en regulær indlemmelse af området. På denne baggrund lod Folkeforbundets mandatkommission spørgsmålet undersøge, og på grundlag af disse undersøgelser blev der vedtaget en resolution, som gik ud på, at mandat-systemet var en folkeretlig nydannelse, for hvilken der gjaldt to hovedprincipper: at mandatarmagten ikke har suveræniteten over området og at mandatforholdet er et stadium af midlertidig karakter på vejen til mandatområdet fulde uafhængighed.

Det kom også på andre punkter til rivninger mellem Sydafrika og Folkeforbundets mandatkommission. Således protesterede Folkeforbundet allerede tidligt imod, at afrikanere, som blev antruffet uden for reservaterne, blev straffet for omstrejfen,

og mandatkommissionen udtalte i 1928, at den anså Sydafrikas anvendelse af sin raceadskillelseslovgivning i området for uforenelig med mandatet.

I 30'erne blev det mest fremtrædende politiske problem i Sydvestafrika imidlertid den nationalsocialistiske infiltration blandt den tyske befolkningsgruppe og dennes krav om en tilbagegivelse af området til Tyskland. Denne situation fik Sydafrika til at blive mere opmærksom på områdets strategiske betydning.

Opløsningen af Folkeforbundet i 1946 medførte, at de organer, som havde ført tilsyn med mandatområderne (Folkeforbundets råd og mandatkommissionen) forsvandt. Imidlertid blev samtlige mandatområder med undtagelse af Sydvestafrika overført til FN's formynderskabssystem. Spørgsmålet kom til behandling i generalforsamlingen, hvor Sydafrika fastholdt sin vægring ved at lade Sydvestafrika indgå under formynderskabssystemet og desuden foreslog, at man tillod det at indlemme området, hvad generalforsamlingen imidlertid ikke ville gå med til.

Det kan være naturligt at sammenligne Sydafrikas pligter som mandatarmagt med de pligter, som følger af FN-pagtens kap. XII vedrørende formynderskabssystemet. De fundamentale regler om formynderstatens forpligtelser findes i FN-pagtens art. 76. Ved en sammenligning af denne bestemmelse med Folkeforbundspagtens art. 22 vil det ses, at art. 76 er videregående end bestemmelserne vedrørende B- og C-mandater ved udtrykkeligt at opstille selvstyre og uafhængighed som de endelige mål for formynderskabssystemet. Den vigtigste reelle forskel er dog nok, at tilsynet med områderne efter FN-pagtens art. 85 i almindelighed kom til at ligge hos generalforsamlingen, hvor de kræfter, som modsatte sig Sydafrikas racepolitik, allerede ved FN's oprettelse havde betydelig styrke, medens tilsynet med mandatområderne havde ligget hos Folkeforbundets råd, hvor kolonimagterne øvede den altafgørende indflydelse.

I De Forenede Nationers første år fortsatte Den sydafrikanske Union med at afgive årlige rapporter i overensstemmelse med Folkeforbundspagtens art. 22, stk. 7, dog under udtrykkelig tilkendegivelse af,